

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**, se sídlem Radnická 29/1, Velké Meziříčí, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 61/2019 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že mu žalovaný podle § 125h odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), nevrátil částku 1000 Kč bezodkladně poté, co tuto částku jako pokutu žalovanému uhradil po dni její splatnosti. Žalobce zadal opožděně bezhotovostní příkaz k úhradě uvedené částky dne 14. 12. 2018 (čtyři dny po splatnosti), částka byla připsána na účet žalovaného dne 17. 12. 2018 a žalovaný mu ji následně vrátil až dne 12. 3. 2019.

[2] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 61/2019 – 34. Vycházel přitom především ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019 – 35. Krajský soud konstatoval,

že žalobce spatřuje nezákonnost zásahu pouze ve skutečnosti, že mu žalovaný určenou částku nevrátil bezodkladně, ale až po více než třech měsících. Dovodil, že právní sféra žalobce byla zasažena natolik nízkou intenzitou, že se nemůže úspěšně dovolávat soudní ochrany pomocí zásahové žaloby, neboť jeho veřejná subjektivní práva nebyla postupem žalovaného dotčena. Pro tento závěr svědčí okolnosti daného případu, především skutečnost, že sám žalobce zaplatil určenou částku vědomě opožděně a výše částky zadržované po dobu necelých čtyř měsíců činila pouhých 1 000 Kč, přičemž žalobce netvrdil výjimečné okolnosti svědčící o tom, že i takto nízká částka by pro něj v daném období představovala jinou hodnotu, než obvyklou ekonomickou „cenu peněz“. Žalobce si nadto zadržování prostředků uvědomil až ve chvíli, kdy je žalovaný z úřední povinnosti (bez výzvy či upomínky ze strany žalobce) vrátil na účet, ze kterého byly uhrazeny. Krajský soud také poukázal na to, že částka 1 000 Kč nebyla zaplacená z účtu žalobce, ale z účtu majitele Ochrana řidičů o. s. Žalobce nevysvětlil, jak konkrétně se opožděné vrácení uvedené částky na účet dotčeného spolku negativně projevilo v jeho sféře. Účel tohoto spolku („vzdělávat nevzdělané správní úředníky“ apod.) spíše nasvědčuje tomu, že smyslem opožděné úhrady pokuty byla určitá procesní taktika zástupce žalobce, jež měla vytvořit základ pro podání této zásahové žaloby. Soud závěrem odkázal na zásadu *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá). Drobné pochybení, které nemohlo skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemůže být v souladu s uvedenou zásadou označeno za nezákonný zásah.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu obsáhlou kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Nejprve namítá, že jej krajský soud před vydáním rozsudku nepoučil o jeho procesní povinnosti tvrdit „výjimečné důvody“, pro něž by postup žalovaného mohl být s ohledem na dosaženou intenzitu považován za nezákonný zásah. Stěžovatel měl při podání žaloby za to, že postačí uvést, že došlo k porušení jeho práva na ochranu vlastnictví. Nevěděl, že má blíže rozebírat svoje majetkové poměry. Podle názoru stěžovatele tak porušil krajský soud poučovací povinnost, zákaz překvapivých rozhodnutí, zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování a zásadu kontradiktornosti. K tomu odkazuje na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu.

[5] Stěžovatel k tomu dále doplňuje, že zadržování částky 1 000 Kč podstatně zasáhlo jeho právní sféru. V reakci na odůvodnění rozsudku krajského soudu uvádí, že určenou částku musel uhradit dva týdny před Vánoci. To se projevilo na jeho napjatém finančním rozpočtu a musel své tehdejší přítelkyni koupit dárek o cca tisíc korun levnější, než který si přála. Stěžovatel nechce spekulovat, ale i tato okolnost patrně byla jedním z důvodů, proč se citový vztah s přítelkyní nakonec rozpadl. Pokud bude kasační soud považovat za potřebné provést výslech bývalé přítelkyně, stěžovatel obratem k výzvě soudu sdělí její osobní údaje. V případě stěžovatele tedy nastaly výjimečné okolnosti, kvůli kterým mělo zadržování částky 1 000 Kč po dobu čtyř měsíců mnohem závažnější dopady, než jak tomu bývá obvykle.

[6] Dále uvádí, že intenzita zkrácení práv není definičním znakem nezákonného zásahu a postup krajského soudu nemá základ v právní úpravě. Podle stěžovatele právní řád

pokračování

soudům ani neumožňuje užití zásady *de minimis non curat praetor*, snad pouze v případě, jednalo-li by se o zjevně šikanózní nebo bezúčelné podání. O tento případ se však v projednávané věci nejedná. Zamítnutí žaloby z tohoto důvodu proto představuje protiústavní odepření spravedlnosti. Lichý je podle stěžovatele také poukaz krajského soudu na posuzování drobných pochybení ve správním řízení, neboť přímo z § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vyplývá, že pouze „*podstatná procesní vada*“, která „*mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí*“, povede k úspěchu žaloby. V případě zásahové žaloby ovšem není nic takového v zákoně stanoveno.

[7] Dále stěžovatel popírá, že by uhradil danou částku vědomě opožděně. Poté, co mu výzva k její úhradě byla doručena, přeposlal ji spolku Ochrana řidičů, o. s., jehož byl členem, a tento spolek požádal, aby v této věci učinil na jeho účet a jeho jménem to, co je podle spolku nejlepší s ohledem na všechny okolnosti případu. Spolek dospěl k závěru, že je to právě úhrada předmětné částky, kterou také se souhlasem stěžovatele provedl (stěžovateli vznikl závazek tuto částku spolku nahradit). Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaslal spolku pouze výzvu a nikoli rovněž příslušnou doručenkou, nemohl spolek ověřit, kdy přesně byla výzva stěžovateli doručena. Z tohoto důvodu spolek v době uhrazení dané částky nemohl rozeznat, že stěžovatel předal výzvu již po lhůtě splatnosti určené částky. Stěžovatel sice nevěděl, že „*se mu děje nějaká újma*“, jak uvedl krajský soud, to však neznamená, že k žádné újmě nedošlo. Újma vznikla žalobci v osobním životě, jak vysvětlil výše, a rovněž v tom, že nemohl po dobu čtyř měsíců disponovat se svým majetkem.

[8] Stěžovatel rovněž namítá, že nebyl krajským soudem poučen o tom, že má vysvětlit, proč byla určená částka hrazena z účtu spolku. Stěžovatel nemohl předvídat, že podle krajského soudu by měl prokázat právní důvod, pro který za něj spolek uhradil určenou částku. Krajský soud tím opět (obdobně jako výše nepoučením o nutnosti uvedení výjimečných důvodů) porušil zásadu poučovací, zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování a zákaz překvapivých rozhodnutí. Podle stěžovatele dále mohla být tato částka uhrazena třetí osobou, přičemž účel spolku nijak nenasvědčuje tomu, že by se dopouštěl nevhodných procesních taktik. K účelu spolku se dále blíže vyjadřuje a znovu uvádí, že mu postupem žalovaného vznikla újma.

[9] Krajský soud se mylí i v hodnocení účelu žaloby, neboť podání zásahové žaloby za účelem získání spolehlivého podkladu pro satisfakční řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), je v souladu se záměrem zákonodárce, který zavedl možnost domáhat se správní žalobou deklarace nezákonnosti ukončeného zásahu pro vylepšení důkazní pozice poškozeného. Stěžovatel ovšem nepodal žalobu jen z tohoto důvodu, ale také proto, aby dosáhl nápravy způsobené nemajetkové újmy, zejména zásahu do své důvěry v právo.

[10] V závěru kasační stížnosti stěžovatel a jeho zástupce obsáhle vyjadřují svůj nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a trvají na anonymizaci rozhodnutí v této věci.

[11] Stěžovatel dále Nejvyššímu správnímu soudu adresoval dne 30. 1. 2020 podání nazvané „*Opožděná replika k vyjádření žalovaného před krajským soudem*“. V něm polemizuje s názorem žalovaného, že žaloba by měla být odmítnuta pro opožděnost, že je „*frivolní*“ a byla podaná účelově s cílem vysoudit náhradu nákladů řízení. Stěžovatel uzavírá, že přístup žalovaného v něm vyvolává další nemajetkovou újmu.

[12] Žalovaný se kasační stížnosti (ani k podání rekapitulovanému v odstavci [11] výše) nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud úvodem pro úplnost předesílá, že podle právní věty rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019 – 36 (veškerá zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), platí, že „[p]rovozovatel vozidla (poplatník) je aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že určená částka uhrazená na výzvu obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, až po lhůtě její splatnosti nebyla vrácena bezodkladně po zaplacení, a to i v případě, že za něj byla určená částka uhrazena jinou osobou (plátcem)“. Tímto rozsudkem byla vyřešena sporná otázka aktivní legitimace k podání zásahové žaloby za podobných skutkových a právních okolností, jako je tomu v nyní posuzovaném případě. Některé krajské soudy (respektive jejich jednotlivé senáty) totiž obdobné žaloby odmítaly s tím, že je podaly osoby k tomu zjevně neoprávněné (protože šlo o osoby odlišné od osoby plátce určené částky). Na tuto okolnost ostatně krajský soud v napadeném rozsudku také poukázal. Tento přístup však shledal Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku nezákonným.

[16] Dále je nezbytné uvést, že obdobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku č. j. 9 As 138/2019 – 35, ze kterého vycházel při svém rozhodování krajský soud (viz odstavce [2] výše). V této věci se jednalo o opožděné vrácení částky ve výši 500 Kč, jež byla žalovaným (kterým byl Úřad městské části Praha 1) „zadržována“ zhruba po dobu pěti měsíců. Kasační stížnost tehdejšího žalobce proti zamítavému rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Jako skutkově bližší pak zdejší soud vyhodnotil případ řešený v rozsudku ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 389/2019 – 40, ve kterém se Nejvyšší správní soud k závěrům plynoucím z rozsudku č. j. 9 As 138/2019 – 35, přihlásil. Ve věci řešené v rozsudku č. j. 10 As 389/2019 – 40, šlo o opožděné vrácení částky pokuty ve výši 1 000 Kč, a to po třech měsících. Žalovaným správním orgánem byl též Městský úřad Velké Meziříčí a žalobce podobně jako v nynějším případě uhradil určenou částku čtyři dny po splatnosti. Kasační stížnost tehdejšího žalobce (sepsaná stejným advokátem, který zastupuje

pokračování

stěžovatele i nyní) je až na drobné odlišnosti takřka totožná jako v této věci. Rozdíl je pouze ve vyličení údajné (nemajetkové) újmy, kterou mělo žalobci způsobit bezodkladné nevrácení částky 1 000 Kč. Ve sporu řešeném pod sp. zn. 10 As 389/2019 žalobce uváděl, že kvůli tomu musel synovi k Vánocům koupit levnější dárek, než který mu slíbil (tablet), a to vedlo k vzájemnému odcizení a ochlazení citových vztahů mezi otcem a synem. K důkazu byl navržen výslech syna žalobce. V nynějším případě měla levnější dárek k Vánocům dostat přítelkyně stěžovatele, což byl prý jeden z důvodů, proč se vztah později rozpadl. Jako důkaz přitom může podle stěžovatele sloužit výslech jeho bývalé přítelkyně.

[17] Pro podobnost věci nyní kasační soud neshledal důvod se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 10 As 389/2019 – 40, odchýlit a v podrobnostech na jeho odůvodnění odkazuje. Níže v návaznosti na kasační argumentaci pouze stručně zrekapituluje jeho klíčové závěry.

[18] Konstantní judikatura tohoto soudu (viz například rozsudek ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 – 46, č. 3631/2017 Sb. NSS) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (*zásahem* v širším slova smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Krajský soud žalobu zamítl pro nesplnění druhé podmínky představující zkrácení stěžovatelových práv. Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením souhlasí.

[19] Ke stěžovatelově námitce, že jej krajský soud v řízení nepoučil o tom, že měl uvést důvody, pro které lze jednání žalovaného považovat za intenzivní zásah, a také že měl vysvětlit, proč byla určena částka uhrazena z účtu spolku Ochrana řidičů o. s. (viz odstavce [4] a [8] výše), Nejvyšší správní soud předně odkazuje na rozsudek č. j. 10 As 389/2019 – 40. V něm se k této otázce mimo jiné uvádí, že „[z] protokolu o jednání ze dne 30. 10. 2019 je zjevné, že stěžovatel ani jeho zástupce se k jednání u krajského soudu nedostavili (zástupce stěžovatele se řádně z tohoto jednání omluvil v podání ze dne 29. 10. 2019). NSS tak musí konstatovat, že svou neúčastí se stěžovatel (i jeho zástupce) sám zbavil možnosti případného poučení krajským soudem podle § 49 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel již z tohoto důvodu se svými námitkami, které se týkají údajného porušení poučovací povinnosti krajským soudem, nemůže být úspěšný, aniž by bylo zapotřebí se blíže samostatně zabývat rozsahem poučovací povinnosti krajského soudu.“

[20] Uvedené lze aplikovat i v nynějším případě. Stěžovatel ani jeho zástupce se k jednání nařízenému u krajského soudu dne 30. 10. 2019 nedostavili (viz záznam z jednání na č. l. 33 spisu krajského soudu), přičemž zástupce stěžovatele svou neúčast (i neúčast svého klienta) omluvil v podání ze dne 29. 10. 2019. Podle § 49 odst. 4 s. ř. s. přitom platí, že *jednání zahajuje a řídí předseda senátu. O námitkách proti opatření předsedy senátu při řízení jednání rozhoduje usnesením senát. Předseda senátu vede účastníky k tomu, aby se vyjádřili i o těch skutkových a právních otázkách, které podle mínění soudu jsou pro rozhodnutí určující, i když v dřívějších podáních účastníků uplatněny nebyly.*

[21] Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že po stěžovateli bylo nadto legitimní požadovat, aby všechny podstatné okolnosti vylíčil již v žalobě. Vylíčení rozhodujících skutečností představuje jednu z náležitostí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem [§ 84 odst. 3 písm. b) s. ř. s.]. Podal-li stěžovatel zásahovou žalobu, v níž tvrdil, že nezákonný zásah spatřuje v tom, že mu žalovaný bezodkladně nevrátil částku 1 000 Kč a zadržoval ji po dobu necelých čtyř měsíců, bylo na něm, aby vysvětlil, proč právě pro něj toto jednání představovalo intenzivní příkoří. U zásahu spočívajícího v krátkodobém „zadržení“ poměrně bagatelní částky vzniká oprávněný požadavek, aby žalobce již v žalobě uvedl, jak se tato okolnost negativně projevila v jeho majetkové (či jiné) sféře. I bez jakéhokoli poučení muselo být žalobci (nota bene zastoupenému advokátem se zkušeností se zastupováním v obdobných věcech) zřejmé, že obecný odkaz na ochranu vlastnictví nemůže být sám o sobě dostačující.

[22] K použití zásady *de minimis non curat praetor* se zdejší soud v rozsudku č. j. 10 As 389/2019 – 40, také vyjádřil, přičemž se vypořádal s odkazy stěžovatele na judikaturu tohoto soudu, Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, a uzavřel, že není důvod, proč by tuto zásadu nemohl krajský soud v daném případě uplatnit. V podrobnostech lze na odůvodnění rozsudku č. j. 10 As 389/2019 – 40, odkázat (viz zejména odstavce 28 až 30 citovaného rozhodnutí).

[23] Nejvyšší správní soud také ve shodě s rozsudkem č. j. 10 As 389/2019 – 40, konstatuje, že postup žalovaného v daném případě z podstaty věci nemohl do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele nijak zásadně zasáhnout, respektive do nich zasáhl jen zcela nepatrně. V citovaném rozsudku také soud vysvětlil, že dosavadní judikatura požaduje určitou minimální intenzitu zásahu, a to především ve vazbě na konkrétní okolnosti posuzované věci. Ochranu ve smyslu § 82 s. ř. s. je totiž nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce (viz zejména odstavec 27 rozsudku č. j. 10 As 389/2019 – 40). Nelze se tak ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že intenzita zkrácení práv je nevýznamná a krajský soud nebyl oprávněn ji posuzovat.

[24] Co se týče okolností projednávaného případu, dává kasační soud za pravdu krajskému soudu, že je z nich patrné, že k žádnému významnému zásahu do práv stěžovatele nedošlo. Jakkoli nelze částku 1 000 Kč považovat za naprosto zanedbatelnou, nedošlo k jejímu trvalému odnětí, ale pouze k jejímu zadržování po relativně krátkou dobu (cca 3 měsíce). To podstatně snižuje „velikost“ či „hodnotu“ újmy stěžovatele. Krajský soud též správně podotkl, že sám stěžovatel si újmy evidentně nebyl vědom, jestliže vrácení určené částky neurgoval a proti jejímu zadržování se nijak nebránil. Způsobené příkoří si uvědomil až ve chvíli, kdy žalovaný vrátil určenou částku na účet plátce. Samo o sobě je nerozhodné, že pokutu za stěžovatele opožděně uhradil spolek Ochrana řidičů o. s. Je totiž pravdou, že určenou částku nemusí nutně hradit stěžovatel, ale může tak učinit i třetí osoba. Tato okolnost má ovšem vliv na celkové posouzení věci, neboť za takové situace bylo na stěžovateli, aby vysvětlil, proč i přesto, že pokutu hradil někdo jiný (na jehož účet byla posléze dotčená částka i vrácena), pocítoval její opožděné vrácení jako svou vlastní újmu. K tomu v řízení před krajským soudem nedošlo.

pokračování

[25] Argumentace uplatněná v kasační stížnosti, ve které stěžovatel jednak doplňuje skutková tvrzení ohledně způsobené újmy, jednak vysvětluje, proč a za jakých okolností za něj určenou částku hradil uvedený spolek, je opožděná a Nejvyšší správní soud k ní nepřihlédl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Soud již výše vysvětlil, že v dané věci nevidí legitimní důvod, proč by uvedená skutková tvrzení nemohla být uplatněna již v žalobě.

[26] Závěrem lze opět s odkazem na rozsudek č. j. 10 As 389/2019 – 40, uvést, že „[v]yhovění zásahové žalobě není nutnou podmínkou pro úspěšný postup podle zákona č. 82/1998 Sb, což plyne z důvodové zprávy k zákonu č. 303/2011 Sb., kterým byla do § 82 s. ř. s. zakotvena možnost domáhat se deklarování nezákonnosti již skončeného zásahu. Tato změna sledovala především významný psychologický efekt pro poškozené účastníky, neboť podle zákona č. 82/1998 Sb., není pro uplatnění náhrady škody způsobené úředním postupem (pod který se zařazuje i nezákonný zásah), na rozdíl od nezákonného rozhodnutí, vyžadováno předchozí rozhodnutí o nesprávnosti úředního postupu, resp. deklarace nezákonnosti předmětného zásahu soudem. Neobstojí kasační námitka, že se stěžovatel žalobou domáhal také 'nápravy způsobené nemajetkové újmy, zejména zásahu do své důvěry v právo'. Jak výše podrobně rozvedeno, do práv stěžovatele bylo zasazeno ve zcela mizivé míře.“ Ani kasační námitky stěžovatele rekapitulované v odstavci [9] výše tedy nejsou důvodné.

[27] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a další).

[28] Lze tudíž uzavřít, že v posuzované věci se krajský soud nedopustil vad řízení a též posoudil příslušné právní otázky správně a jeho rozsudek je zákonný. V projednávané věci se nejednalo o zásah, kterým by stěžovatel mohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže žalobu stěžovatele rozsudkem zamítl. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

[29] Soud pak pro úplnost k podání stěžovatele označenému jako „*Opožděná replika k vyjádření žalovaného před krajským soudem*“ (viz odstavec [11] výše) uvádí, že není zřejmé, proč jej stěžovatel bez dalšího vysvětlení zaslal zdejšímu soudu v průběhu řízení o kasační stížnosti, tedy po pravomocném ukončení řízení před krajským soudem. Obsah tohoto podání je pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti irelevantní, neboť se ve shodě se svým označením týká pouze vyjádření žalovaného k žalobě, s nímž polemizuje.

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu

v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu